

ΤΑ «ΤΑΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΟΣΥΝΤΗΡΗΤΙΚΩΝ» ΚΑΙ ΤΑ ΤΑΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΝΕΟ-ΜΑΣΟΝΩΝ

Όφελόμενον σχόλιον εις ἄρθρον τῆς κ. Μαρίας Ἀντωνιάδου

(10ν)

Βρίσκεται μπροστά μας ἄρθρο τῆς δημοσιογράφου κ. Μαρίας Ἀντωνιάδου, με τὸν τίτλο «**Τάγματα νεοσυντηρητικῶν πολιορκῶν τῆν Ὀρθοδοξίαν**», ἀπὸ τὸ Ἔθμη On-line, τῆς 07-02-2010.

Τὸ κείμενον τοῦτο ἀποτελεῖ πράγματι πολὺ χαρακτηριστικὸν κείμενον τῆς ἐκκλησιαστικῆς εἰδησιογραφίας καὶ θὰ ἐξηγήσομεν τὴν ἀποψὲν μᾶς αὐτῆ, ἡ ὁποία καταλήγει στὴν ἐξῆς ἐναλλακτικῆς ἢ συμπληρωματικῆς μεταξύ τους ἀποπτώσεως:

(α) εἴτε ἡ κ. Ἀντωνιάδου δὲν εἶναι πράγματι μετ' ἐπίγνωσιν Ὀρθόδοξη Χριστιανὴ οὔτε ἔχει ἰσως θεολογικὴν κάρτησιν, ὅποτε εἶναι ἀδόκιμοιότι τὸ πῶς ἀποφαινεταί μετ' ὑπερβολικῆς βεβαιότητος (*χαρὶς σαρβὰς πηγῆς*), πᾶς πράγματα πού δὲν γνωρίζει, καὶ ἰσως δὲν πιστεύει, καὶ μετ' ἀσφῆς ἰδεολογικῆς κατεύθυνσιν ἐναντὶν συγκεκριμένῃς μεριδῶν, αὐτῆς τῶν λεγομένων «νεοσυντηρητικῶν».

(β) εἴτε ἡ κ. Ἀντωνιάδου εἶναι παραπληροφορημένη, ἀλλ' ὠστόσο προσπαθεῖ νὰ γίνῃ διαλυοῦς εἰδήσεων γιὰ τοὺς ἀναγνωστὰς τῆς, στὴν περίπτωσιν αὐτῆ, πρέπει μᾶλλον νὰ γίνῃ μαθητρία τῆς «Ὀρθόδοξης Συνέχειας» καὶ ἀκόμη, ἐκινώντας ἀπὸ τὴν ἐγγενῆ στῆ δημοσιογραφία ρηχότητα, νὰ ἐμβαθύνῃ πρὸς τὴν πολυμοχθὴ ἐκκλησιολογικὴν κάρτησιν.

(γ) εἴτε ἡ κ. Ἀντωνιάδου εἶναι στρατευμένη σὲ νεο-ταξικῆς μεθοδεύσεως, παρὰ τὸ ὅτι κάθε στρατευμένη δημοσιογράφος εἶναι καὶ προδότης τῆς ἀντικειμενικότητας τῶν προϊόντων τῆς καὶ συνεισφέρει καὶ τοῦ λειτουργημάτων τῆς. Ὅποτε καὶ τὸ παρὸν κείμενον τῆς κ. Ἀντωνιάδου ἀποτελεῖ κείμενον «νεο-γκαίμπελικῆς» παραπληροφόρησιν.

Α'

Τὰ «τάγματα τῶν νεοσυντηρητικῶν» καὶ οἱ ἀνακριβείες τῶν «προοδευτικῶν»

Ἀνεξάρτητα πάντως ἀπὸ τὴν πρόβλεψιν τῆς γράφουσας κ. Μαρίας Ἀντωνιάδου, προσέειπε πάντως τῆς παρακάτω ἀνακριβείας (ἢ ἀναλήθειας) τοῦ κειμένου τῆς:

1. Σύγκρισιν τοῦ «νεοσυντηρητισμοῦ» μετ' οὓς φονταμενταλισμοῦ τοῦ προτεσταντισμοῦ, τοῦ ἰουδαϊκοῦ καὶ τοῦ ἰσλαμικοῦ. Ἀλλὰ ὁ φονταμενταλισμὸς στὶς πίστει αὐτῆ εἶναι μόνον ἓνα ρεῦμα αὐτῶν τῶν πίστων, μάλιστα συνθῆκος μεταγενέστερο. Ἡ κ. Ἀντωνιάδου, ὅμως, δὲν μᾶς περνοῖραφεί τὴν εἶναι ἡ κατ' αὐτὴν «κανονικῆ» (*mainstream*) Ὀρθοδοξία, ὡστε νὰ προσδιορίσει θεολογικῆ ἢ ἐκκλησιολογικῆ ἢ χρονικῆ τὴν ἀπόκλιση τῶν «νεοσυντηρητικῶν» ἀπὸ αὐτῆν, με **ΒΑΣΗ ΤΗ ΔΙΑΧΡΟΝΙΚΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**: εἶναι αὐτὸ ἀπὸ ἀγνοία ἢ πρὸς παραπλάνησιν;

2. «Οἱ ὀπισθ-ὀρθόδοξοι ὁμάδες ἀντιπαύονται στὸν διάλογον μετ' ἡ *Ρικαθολικῆ* Ἐκκλησίᾳ... κ.λπ.». **Λάθος!** Ἀντιτάσσονται οἱ τῆς (τεκμηριωμένως ἀποδεικνύμενης) ὑποχωρήσεως καὶ παραβιάσεως—στὰ πλαίσια τῶν διαλογῶν—πληθῶς ἱερῶν Κανόνων, στῆ σχετικοποίησιν καὶ

ὑποβάθμισιν τῶν δογματικῶν Ὁσῶν, στὴν ἀλλοίωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς Πίστεως, τῆς Ἰστοριογραφίας, τῆς προσευχῆς καὶ τοῦ τρόπου ζωῆς, πού μᾶς παρέδωσαν οἱ (... «νεοσυντηρητικοί») Ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας: πού ὑποθέτομεν, ὅτι κάποια δική τους ἱερὴ Εἰκόνα ἢ ἱερὸ Λείψανον καὶ ἡ κ. Ἀντωνιάδου

Γράφει ὁ Νεμέσιος

ὡς Ὀρθόδοξη Χριστιανὴ ἔχει προσκυνήσει κάποτε. **Ἄγνοια ἢ χειραγώγησιν τῶν ἀγνοουσῶν ἀναγνωστῶν ἀπὸ τῆν κ. Ἀντωνιάδου;**

3. Οἱ «νεοσυντηρητικοί»... «κατακεραυνώσαντες ὅλους ὅσοι ἔχουν διαφορετικὰ ἀπὸ αὐτοὺς ἀπόψεις καὶ θέσεις»: τί σημαίνει ἡ ἀσάφεια τούτη; Διὰ τὴν ἀκατακεραυνώσαν καὶ τοὺς γκουρού, τοὺς ἰνδιδίους Ἀπάτι, «τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπιουρανοῖς», τὸν Δαλαί Λάμα, τὸν ὀπιονδηπότε ἀθεοῦ νεοεποχίτη γείτονα τους, κὶ ἀκόμη τὴν κ. Ἀλέκα Παπαρηγῆ ἢ τὸν κ. Ἀλαβάνο, τοὺς Κουάκερους ἢ τὸν **U.C.K.** κ.λπ.; **Ὅχι, βέβαια!** Εἶναι δικαίωμα καθενὸς οἱ θρησκευτικῆς ἐπιλογῆς τοῦ! Ἐθέλοντο ὅμως νὰ ἐσκεπασθῶν τὴν πορεία ἐκείνων, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν μετ' ἀσπέρων βλῆσεως τῶν πραγμάτων νὰ παρουσιάσων ὡς ἀληθινὴ Ὀρθοδοξία τὰ ὀποιαδήποτε θρησκευτικὰ μορφώματα τῆς διάνοιας καὶ τῆς καρδιάς τους (δηλαδὶ τῶν παθῶν τους), καὶ ὄχι αὐτὸ πού τοὺς παραδόθηκε ἀπὸ τοὺς Ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ. **Ὡς πρὸς τὴν γενικὴ ἐναντὶν τῶν ἄλλων πίστων ἀπολογητικὴ καὶ πολεμικὴ συγγραφή**, αὐτὸ εἶναι ἓνα διαρκὲς καὶ αἰώνιον γνῶρισμα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ ἀκόμη καὶ «ἐπίσημον» Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν ἀντιαιρετικῶν τῶν ὑπηρεσιῶν. **Ἄγνοια ἢ παραπλάνησιν ἀπὸ μέρους τῆς κ. Ἀντωνιάδου;**

4. «Θεωροῦν ὅτι κάθε προστάθεια συνειρήσει τῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ τῶν εκκροσσοῦν τῶν θρησκειῶν ἀποτελεῖ μέρος ἐνὸς ευρύτερου σχεδίου, πού στόχο ἔχει τὴν ἄλωση τῆς Ὀρθοδοξίας, τοῦ μοναδικοῦ ἀληθινοῦ χριστιανικοῦ δόγματος». **Λάθος!** Θεωροῦν οἱ «νεοσυντηρητικοί», ὅτι αὐτὸ συμβαίνει μόνον με ὄσες πρακτικῆς βλῆπτου τὴν αὐτο-συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας τῆς τῆς **Μιάς Ἐκκλησίας**, ὅπως ὁμολογεῖ κάθε μέρα ἡ Ἐκκλησία μας στὸ «Πιστεύω», γι' αὐτὸ καὶ λ.χ. δὲν ὑπῆρχαν ἀντιδράσεις μεχρὶ τῆς Συνάθροισιν τοῦ Π.Σ.Ε. στὸ Νέο Δελχί (1961), ἐνὸς φεῖν αὐτὸ βλῆνόντων σαφῶς καὶ γραπτῶς. **Ἀστοχία καὶ ἔδω ἐκ μέρους τῆς κ. Ἀντωνιάδου!**

5. Οἱ «νεοσυντηρητικοί» ἔχουν σκοπὸ νὰ σταματήσων τοὺς διαύλους ἐπικοινωνίας τοῦ πλαισίου τῆς παγκοσμιότητας καὶ τῶν πολυπολιτισμικῶν κοινωνιῶν... **ἀσάφεια, μισὴ ἀλήθεια καὶ συναισθηματικὸς ἐντυπωσιασμός!** Διὰ τὴν κ. Ἀντωνιάδου, ἀπαγορεύεται οἱ «νεοσυντηρητικοί»... «**Κοῦ Κλοῦς Κλάν**» τῆς ἐμπρακτικῆς μετ' ὀμοθυμίας ἀγάπῃ πρὸς ὅλους, τὴν ἀπὸ κοινῆς ἐργασίας μετ' ἀλλοθῶν σκουῖς, τὴν προσευχὴν γιὰ ὅλον τὸν κόσμον, τὴν ἀμοδοσία, τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἀνθρώπων δικαιοματιῶν, τὴν φωνὴν τῶν μειοψηφιῶν κ.λπ. κ.λπ.; **Ἡ μήπως ἐμποδίζων—ὅπως καὶ εἶναι ἀλήθεια—τὴν παροχὴν σφαιλερῆς εἰκόνας στοὺς μὲ Ὀρθόδο-**

ξους γιὰ τὸ τί εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία; Ποιά ἀποδεικτικὰ γεγονότα παραθέτει ἡ κ. Ἀντωνιάδου; Κανένα! **Ἄγνοια ἢ χειραγώγησιν τῆς πληροφορήσεως ἀπὸ τῆν κ. Ἀντωνιάδου;**

6. Καὶ πῶς λοιπὸν, ἡ κ. Ἀντωνιάδου κατέληξε στὴν συσχέτισιν τοῦ ἔξου φονταμενταλισμοῦ καὶ τοῦ ὀρθόδοξου «νεοσυντηρητισμοῦ»; Ἀποκαλύπτεται αὐτὸ στὴν παράγραφον μετ' ὄνο τίτλον «Ἡ ὠσοπρέφεια τῆς Ἐκκλησίας»: ἐκεῖ φέρεται νὰ σπλητεῖται τὸ φαινόμενον ὁ ἴδιος ὁ Οἶκ. Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος. Ἐφ' ὅσον «αὐτὸς ἔφη» («τὸ εἶπε ὁ ἴδιος», ὅπως ἔλεγαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Πυθαγόρα γιὰ τὸ δάσκαλόν τους), **ἔφα ἔτσι εἶναι! Ὁ «αὐτὸς ἔφη» τῆς κ. Ἀντωνιάδου, ὁ κ. Βαρθολομαῖος**, (στὸν ὅποιον ἀνήκει ἡ μοναχικὴ ἐκτενὴς παραπομπὴ τῆς), εἶρε γιὰ μίαν ἀκόμη φορὰ στὰχτὴν στὰ μάτια καὶ μίλησεν γιὰ τὸν πόλεμον τῶν «φονταμενταλιστικῶν κύκλων» κατὰ τῆς «συνεργασίας καὶ καταλλαγῆς... καὶ τοῦ ἀνοιγματος τῶν χειρῶν πρὸς συνεργασίαν μετὰ τῶν ἄλλων». **Ψευδὸς τοῦ κ. Βαρθολομαῖου!** Διότι ἀπὸ μέρους τῶν χαρομελαστῶν καὶ ἀπλόχερων ηἰγῆτων τοῦ Οἰκουμηνισμοῦ ἀναγνώριση ἀλήθειας καὶ ἐκκλησιαστικῆς χαρακτικῆς καὶ παρουσίας Θεοῦ σὲ πίστει καὶ δόγματι καὶ κοινότητι, πού οἱ προκάτοχοι τοῦ κ. Βαρθολομαῖου, οἱ Ἅγιοι Πατέρες μας, ὀνόμασαν καὶ καταδικάσαν ὡς αἰρέσεις καὶ θρησκείας, πού ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸ Χριστὸ καὶ Θεοῦ, **δὲν συνιστᾶ ἀπλὴ συνεργασία τῆς Ἐκκλησίας μετ' αὐτῆς, Συνιστᾶ ἀθέτησιν τοῦ εὐαγγελισμοῦ τοῦ, τῆς σωτηρίας τους, ἀθέτησιν τῆς ἀγάπης τῶν μακρῶν τοῦ Χριστοῦ συνανθρώπων μας καὶ πρὸς ὅλα ἀθέτησιν τῶν ἰδίων τῶν ἐπισημοῦν ὑποχέσεων τῆς χειροτονίας τοῦ κ. Βαρθολομαῖου, καὶ ἄλλων ὁμοφρόνων του ἐπισκόπων, «στρεβλοταμοῦντων τὸν λόγον τῆς ἀληθείας καὶ ὀρθοτομοῦντων τὸν λόγον τῆς ἀσέβειας»!**

Ἡ κ. Ἀντωνιάδου, ἰσως δὲν γνωρίζει ὅτι τὴν Ὀρθοδοξίαν δὲν ἔκαυσε ἀλάθτους Πάπες, πού νὰ κατευθύνουν τὴν διαχρονικὴν συνείδησιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐν προκειμένῳ οἱ ἱεροὶ Κανόνες **προβλῆπουν ἀποκρίσιν ἀπὸ τὸν θρόνον τους ὄσων Ἐπισκόπων δὲν μερμυνοῦν γιὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν αἰρετικῶν τῆς Ἐκκλησίας**. Προφανῆς ἡ καὶ ἡ ἄγνοια τῆς κ. Ἀντωνιάδου!

7. Δεῖται μὲν «**κρυφοδαγκανία**» (κατὰ τὸν *μακαριστὸν Κόντανο*) **πολεμικῆς τῆς κ. Ἀντωνιάδου** κατὰ τῆς Παρθοδοξίας, εἶναι καὶ οἱ «μηνχτές» κατὰ τὸν Μῆτρ. Πειραιῶς κ. Σεραφεῖμ: ἀφίνοντας τὰ ἀπορρῶντα ἐκ τοῦ ἐπισκοπικοῦ θεματοῦ δικαιοῦσιν ἕκαστον Μητροπολίτην, θὰ ἀναστροφῶν στῆ «μηχτή» τῆς ἱστοριογραφίας: «*ἐξ ἐπιπέδου τοῦ ἐκκυστοῦ στὰ μέση ἀνεμῶσιν ἀρχιερέα...* κ.λπ.». **Πράγματι, κ. Ἀντωνιάδου, ἐκκυστικὸν στὰ Μ.Μ.Ε. ὁ κ. Σεραφεῖμ, ἀλλ' ὄχι ὄσο ὁ κ. Βαρθολομαῖος**: βλεπέτε, ὁ κ. Σεραφεῖμ, εὐθυγραμμισμένῳ μετ' ἡν χριστιανικῆν τοῦ συνείδησιν, δὲν πρόβλεπε ὅς «πολιτιστικῆς ἐνεργείας» ἀνάλογος τοῦ κ. Βαρθολομαῖου, λ.χ. «εὐλογώντας» τὴν «αἰσθησιακὴ» (ἠθικῆς εἰπεῖν) λιχνόδωμην τραγουδιστρία τῆς Ἑλλάδος, στῆ ἐνωσιῶσιν ἢ τὸν κ. Σάκη Ρουβῆ, οὔτε πάλι ὁ κ. Σεραφεῖμ φωτογραφίστηκε χαμογελώντας μετ' ἡν ομάδα τῆς Α.Ε.Κ. κρατώντας τὴν φανέλλα τῆς. Βλέπετε, κ. Ἀντωνιάδου, πὸς **demodé** καὶ «ἀπρόσιτοι» εἶναι αὐτοὶ οἱ «**neo-conservatives**»...

8. Ἡ δημοσιογραφικὴ ἀκρίβεια τῆς κ. Ἀντωνιάδου διαλύμετι τέλος καὶ στὴν παράγραφον ὑπὸ τὸν τίτλον «**Προβότες**»... καὶ ἔξω! Καὶ περιμένει ὁ ἀναγνώστης νὰ διαπιστώσῃ «ἐπὶ τοῦ χάρτου» τὴν βῆσαν σμυρφοφῶν αὐτῶν τῶν φανατικῶν «φονταμενταλιστῶν-νεοσυντηρητικῶν», οἱ ὅποιοι φτάνουν μεχρὶ τὸ... «ἔξω!» τοῦ ἐπιβλητῶ τῶν ἀποφῶντων τοῦς στοὺς ἄλλους, ἐναντὶν τῶν πάντοτε πρῶτον καὶ «ἀγαπητικῶν» οἰκουμηνιστῶν, καὶ ἔτσι ἀποδεικνύων ἐμπρακτικῆ τὴν ἐλλείψιν ἀγάπης τους, καὶ τελικῶς ὁ ἀναγνώστης ἀνακαλύπτει, ὅτι οἱ νεοσυντηρητικοὶ τὸ ἔξω δὲν τὸ... δύνουν, ἀλλὰ τὸ... τρώγουν. Φοβερὴ σκηνοθεσίη ὁ κ. Ἀντωνιάδου! Μὰ θῶναι τὸς... ἀπορτήσιον! Ἡ ἀνθρώπων αὐτοῦ τομῶν νὰ τρώγουν ἀκόμη καὶ ἔξω γιὰ τὴν ἀλήθειαν! Κὶ ὄμως νᾶ, μολοντὶ γιὰ τὴν εσφαλμένη ἀντίληψιν τοῦ χριστιανισμοῦ, πού διακατέχει τὴν κ. Ἀντωνιάδου, προφανῶς ἀκόμη καὶ τὸ νὰ «**φάει κανεὶς ἔξω!**» γιὰ τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν τήρησιν ἱερῶν Κανόνων καὶ θεσμῶν—ὅπως συνέβη ἤ, στὴν Κεμπρο καὶ τώρα στὸ Κοσσοποπόδιο—εἶναι... φονταμενταλιστικὸ! Γιατὶ νὰ μὴ ἀπολαμβάνουν οἱ αὐτοὶ οἱ «**neo-synxexia** ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
21 ΜΑΡΤΙΟΥ 2010
Ἀπόστολος: Ἐβρ. θ΄ 11 – 14
Εὐαγγέλιον: Μάρκ. ι΄ 32 – 45
Ἦχος πλ. δ΄. — Ἐωθινόν: Η΄ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

«Ἡ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»

Συνχῶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου λένε ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει δύναμιν καὶ ἐξουσία καὶ μπορεῖ νὰ ἐπιρραξεί τῆς ἐκάστοτε κυβερνήσεως. Ἡ ἀντίληψιν αὐτῆ διαμορφώνεται, ὅταν τυχαῖα εἴη κάποιος Ἀρχιεπίσκοπος νὰ εἶναι πολυπράγμων καὶ νὰ θεωρηθεῖ προκειμένου νὰ ἰκανοποιεῖ τὸ φοβερὸ πάθος τῆς φιλοδοξίας του. Κατὰ περιόδους ὑπῆρχαν ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέτες, πού ἐπέλεξαν τὴν κοσμικὴ ἐξουσία καὶ πρωτοστάτησαν σὲ διάφορα πολιτικὰ γεγονότα. Οἱ περιπτώσεις αὐτῆς δὲν εἶναι παραδείγματα πρὸς μίμησιν.

Ὁ Χριστὸς τὸν Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς μιλάει στοὺς μαθητῆς του γιὰ τὴ δική του ἐξουσία, ἡ ὁποία δὲν ἔχει καμιά ὁμοιότητα μετ' ἡν κοσμικὴ ἐξουσία. «Ἔρετε ὅτι αὐτοί, πού θεωροῦνται ἡγέτες τῶν ἐθνῶν ἀσκούν ἀπόλυτη ἐξουσία πάνω τους, καὶ οἱ ἄρχοντες τους τὰ καταδυναστεύουν. Σ' ἐσᾶς ὅμως δὲν πρέπει νὰ συμβαίνει αὐτὸ, ἀλλὰ ὅποιος θέλει νὰ γίνῃ μεγάλος ἀνάμεσα σ' ας πρέπει νὰ γίνῃ ὑπέρητης σας, καὶ ὁποῖος ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ εἶναι πρῶτος πρέπει νὰ γίνῃ δούλος ὄλων. Γιατὶ καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου δὲν ἦρθε γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετήσων, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑπηρετηθεῖ καὶ νὰ προσφέρει τὴν ζωὴν τοῦ Αἵτου γιὰ ὄλους».

Ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε κοσμικὴ ἐξουσία, τὴν ἀρνήθηκε ἐπιπέως. Μάλιστα πολλῆς φορῆς ἔκρινε μετ' αὐτοῦ καὶ σκληρὸν τρόπον τοὺς ἄρχοντες τῆς ἐποχῆς του, ἰδίως ἐκείνων, πού με ὑποκριτικὸν τρόπον παραλανοῦσαν τὸ λαὸ καὶ τὸν κρατούσαν ὑποτελῆ. Ἡ ἀγάπη του πρὸς τοὺς καλοπροαίρετους ἀπλοῦς ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ ἦταν ἡ μεγάλη του δύναμη, ἡ ὁποία δὲν καταδυναστεύε κανέναν.

Ὁ Χριστὸς θεωροῦσε μεγάλον αὐτόν, πού ὑπηρετοῦσε τὸ λαὸ, χωρὶς νὰ ἀπβλέπει σὲ τίποτα ἰδιοτελεῆς, χωρὶς νὰ θέλει νὰ γίνῃ ὑπέρητης γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετοῦν οἱ ἄλλοι. Ἀντίθετα, νὰ εἶναι ὑπέρητης ὄλων, δούλος ὄλων, ἀνθρώπος ἐτοίμος γιὰ κάθε θυσία. Ὅπως ὁ ἴδιος, πού «οὐκ ἤθελε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι» κὶ ἔχυσεν στὸ Σταυρὸν τὸ Αἷμα Του γιὰ τὴ σωτηρία ὄλων τῶν ἀνθρώπων.

Πρωτ. Δ.Δ.Τ.

ΑΙ ΚΑΙΝΟΦΑΝΕΙΣ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΙ ΥΠΟ ΤΟΥ π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΠΕΗ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Τοῦ π. Γεωργίου Ἱ. Αναστοπούλου

(20ν)

Ἀπὸ τὸ φύλλον τῆς 5ης Μαρτίου ἤρξαμεν νὰ δημοσιεύομεν τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ πατρός Γεωργίου Ἱ. Αναστοπούλου μετὰ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέτης κ. Μελετίου διὰ τὰς καινοφανεῖς «ἀκολουθίας», τὰς ὁποίας συνέθεσεν ὁ ἱερεὺς π. Κωνσταντῖνος Μπέης. Ἡ ἀλληλογραφία ἤρχισεν ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον «Διάλογος διὰ τὴν μετάρρῃσιν τῆς ἀκολουθίας τῆς Θείας Λειτουργίας καὶ τῶν Μυστηρίων Ἰᾶμου καὶ Βαπτίσεως». Ὁ σωστὸς τίτλος εἶναι: «**Αἱ καινοφανεῖς ἀκολουθίαὶ ὑπὸ τοῦ π. Κωνσταντῖνου Μπέης**».

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐδημοσιεύσαμεν ἐπιστολὴν τοῦ πατρός Γεωργίου Ἀναστοπούλου πρὸς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Νικοπόλεως καὶ Πρεβέτης κ. Μελετίου ἀνευ τῆς εἰσαγωγικῆς ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν μᾶς ἀπέστειλεν ὁ π. Γεώργιος Ἀναστοπούλος.

Πολὺν μὲν τὴν ἀσέβεια μακαριότητας. Πολλὴ μεγάλη ἡ ὀνομασία. Ὅποιος τὴ στοχάζεται μετ' εὐλάβειας, τὴ θεωρεῖ μεγίστη καὶ συνεχῆ αἰξανόμην.

6. **Μὲ ἀποστολικὸν φρόνημα**
Ὁ κόσμος εἶναι τὸ μεγάλον ἁμάρτη. Ὁ Χριστὸς ἀνέθεσε στοὺς Ἀποστόλους τὴν καλλιέργειαν τοῦ. ἔχον συνηθῶν Θεοτόκον καὶ δευτερογενῆ Μαρία, διὰ νὰ μᾶς ἐκθάλλῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Διαβόλου, νὰ μᾶς κερῆσιν καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας τοῦ, νὰ χωρμεσθῶν γονοτῆς ἐν τῶν Παράδεισῶν μαζὶ μετ' αὐτοῦ ἀγγέλους καὶ νὰ μὴ καιώμεσθῶν ἐν τῆν Κόλασιν μαζὶ μετ' αὐτοῦ ἀσέβητες καὶ τοὺς διαβόλους.

Ὁ Χριστὸς ἔγνε ἀνθρώπος καὶ τὴ σωτηρία μας. Διὰ τᾶς καὶ θαυματουργῆσεν γιὰ τὴ σωτηρία μας. Σταυρῶθηκε καὶ ἀναστήθηκε γιὰ νὰ μᾶς ἀνοίξει τὴν βασιλείαν Του, τὸ ἀνε-

Ἡ ΤΡΙΑΔΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Ὡς ὑπόβαθρον τῆς δογματικῆς διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὰς Εἰκόνας

Τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπ. Θεσσαλονίκης, κ. Δημητρίου Ἱ. Τσελεγγίδη

(20ν)

Ἄν αὐτὰ πού εἶπαμε ἔως ἐδῶ ἀνυκροτῶν συνοπτικῆς τῆς θεολογίας τοῦ Μ. Βασιλείου γιὰ τὴν σχέσιν τῆς ἐνδοτριαδικῆς εἰκόνας μετ' ὁ πρωτότυπον τῆς, γεννᾶται εὐλογικὸν τὸ ἐρωτῆμα: **Πῶς ἔκαναν οἱ πατέρες τὴν μετάρρασιν ἀπὸ τῆς θεολογίας τῆς φυσικῆς ἐνδοτριαδικῆς εἰκόνας εἰς τὴν θεολογίαν τῆς τεχνητῆς εἰκόνας τῆς Ἐκκλησίας;** Καὶ ἀκόμη εἰδικότερα, **ποῖα εἶναι τὰ γνωρίσματα ἐκείνα τῆς τεχνητῆς εἰκόνας, πού ἐπιτρέπουν αὐτῆ τὴν μετάρρασιν καὶ ἐφαρμογὴν τῆς θεολογίας τῆς φυσικῆς εἰκόνας ἐν τῆν τεχνητῆ εἰκόνα;**

Ὅλοι οἱ εἰκονοφῶλοι πατέρες βλέπουν τὸ κλειδί γιὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς θεολογίας τῆς φυσικῆς εἰκόνας εἰς τὴν τεχνητὴν ἐν τῆς φυσικῆς εἰκόνας ἐκείνην ἓνα θεολογικὸν κινῶν χαρακτηριστικὸν γνωρίσμα. **Αὐτὸ εἶναι ἡ ὁμοιότητα μετ' ὁ πρωτότυπον, πού εἰκονίζων.** Ἡ ὁμοιότητα αὐτῆ συνιστᾶ καὶ τὸ θεμελιῶν τῆς εἰκονικῆς σχέσεως τῆς. Βέβαια τὸ κινῶν αὐτὸ χαρακτηριστικὸν γνωρίσμα δὲν ταυτίζεται ἀπόλυτα κατὰ τὸ περιεχόμενον τῆς ὁμοιότητος εἰδῆ τῆς εἰκόνας. Συγκεκριμένα ἡ ὁμοιότητα μετ' ὁ πρωτότυπον στῆ μνηστικὴ εἰκόνα εἶναι τεχνητῆ, ἀποτελεῖ ἐκφῶσιν τῆς εἰκαστικῆς τέχνης, πού ἀναφέρεται στὰ ἐξωτερικὰ, ὀρατὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ὑποστάσεως τοῦ πρωτότυπου. Στὴν τεχνητῆ εἰκόνα ὁ εἰκονιζόμενος καὶ ἡ εἰκόνα τοῦ ἀποτελοῦν **μῖα πραγματικότητα** κατὰ τὴν ὑποστατικὴ ὁμοιότητα. Εἰκόνα καὶ εἰκονιζόμενος **ταυτίζονται** κατὰ τὴν ὑπόστασιν. Τὴν ταύτισιν αὐτὴν ποιοποιεῖ ἡ ὁμοιότης τῆς, πού ὑπάρχει ἀνάμεσα εἰς τὴν εἰκόνα καὶ τὸ πρωτότυπον τῆς¹⁴. Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸ λόγον ἡ ὁμοιότητα τῆς εἰκόνας καὶ τοῦ εἰκονιζόμενου προσώπου **ἀποτελεῖ τὸν ὄρον ὑπάρξεως τῆς εἰκόνας**¹⁵.

Ἀλλὰ, ἐν τῆν τεχνητῆ εἰκόνα

ὁ κοινὸς τόπος μετ' ὁ πρωτότυπον τῆς εἶναι ἡ ὁμοιότητα καὶ ἡ ταυτότητα τῆς μορφῆς, πού εἰκονίζεται, ἐκείνον πού ἐνοποιεῖ τὴ φυσικὴ ἐνδοτριαδικὴ εἰκόνα μετ' ὁ ἐνδοτριαδικὸν πρωτότυπον τῆς εἶναι, ὅπως εἶπαμε ἤδη, **ἡ μῖα καὶ ἡ αὐτὴ οὐσία** τους. Ἡ ὁμοιότητα τῆς φυσικῆς εἰκόνας πρὸς τὸ πρωτότυπον τῆς ἀναφέρεται στὴν οὐσία τοῦ εἰκονιζόμενου πρωτότυπου καὶ ὀδηγῶν τὴν «*κατ' οὐσίαν*» σχέσηιν εἰκόνας καὶ πρωτότυπου. Παράλληλα παραμένει πάντοτε σαφῆς ἡ ὄντολογικὴ διαφοροποίησιν τοῦ προσώπου τοῦ πρωτότυπου ἀπὸ τ